

Дорога. Поле. Вітер і слова

Ігор Павлюк

Дорога. Поле. Вітер і слова —
Такі земні, що хоч ліпи людину:
І бронза, й бринза, й клятва і клятва —
Ми всі чомусь живем наполовину.

Баби і леді, лорди і хлопцi,
Самці і самки всіх племен і видів.
Зі слова й глини я би й сам зліпив...
Та ще людини з каменю не видів.

Його, бувало, гладила сльоза,
Пекли вітри, освітлювали зорі...
Втікав від себе, щоб не йти назад.
Чим був мудрішим, тим ставав прозорішим.

Чутливий і холодний, наче сніг,
Кружляє світ з мечем старим і бідним.
Дерева пишуть вірші в напівсні.
Чужі дерева, але вірші рідні.

Під них я гірко няньчив лелечат,
Терпів образи, цілував сльозину.
Втікав у себе, щоб не йти назад.
Летів у світ, вертався на батьківщину.

Не знав, для чого все те і кому...
І церква, й цирк, і теле-, й мікроскопи.
Солоним серцем бився об пільму
Й шукав тривоги, знавши вічний спокій.

І ту дорогу, й поле, і вітри...
І мед з ножа, і шлях останніх чайок,
Все те, що я ще не договорив
І у бою, і за вечірнім чаєм.

І бронза, й бринза, й клятва, і клятва...
Комічний і космічний щем хатини.

Ну був, ну вмер...

Кого ти здивував

Великим вічним кошиком малини?